

EL DAVANTAL de PERE CALDERS

Per ara, anem així

Aquest article, si tot va bé, apareixerà uns quants dies després d'haver estat escrit. Vull dir que em referiré a un començament de vacances d'estiu quan aquestes ja estaran ben engegades.

Però com que el tema és permanent (es repeteix cada any amb una puntualitat que posa els cabells de punta), penso que les reflexions que suscita conserven el seu poder de preocupar-nos. El darrer dia de juny, els diaris ens fan saber que ja hi ha hagut una quarantena de morts en accidents de carretera, en l'anomenada «operació sortida». Com que la cosa continuarà, perquè es preveu que en les pròximes hores aniran sortint milers i milers de vehicles, ja hi ha qui fa els càlculs de les defuncions que, segons la lògica i les previsions estadístiques, ens és possible de témer.

Però ho temem de veres? Diria que cadascú de nosaltres només posa angoixa per als seus, amb l'esperança que no tindrem tanta desgràcia. Els creients resen i els no creients confien que hi ha coses que només poden passar als «altres».

El resultat, per mica que es consideri, és que anem creant una societat egoista i estúpida. Hi ha morts que «desestabilitzen» i morts que passen a millor o pitjor vida, un punt controvertit, però que ens marca diferències. ¿Què hauria passat —pregunto— si a darreries de juny un atemptat terrorista hagués causat la mort de quaranta persones d'aquestes que sí que «desestabilitzen»? Si això hagués ocorregut, crec que a hores d'ara tot el país estaria de panxa enlaire. En canvi, resulta que amb els accidents de carretera es veu que ja hi comptem i, si no ens toquen de prop, ens deixen amb una pietosa tranquil·litat d'esperit.

És fama que la mort és la gran igualadora, però a mi ja m'han entrat una colla de dubtes. Fins i tot sobre les maneres de morir, per culpa del fariseisme social que he esmentat abans. Per exemple: els governs, en general, combaten l'ús de les drogues, de l'alcohol i del tabac, perquè són coses que maten, però hi ha una colla de governs que en viuen. Mentre aquestes plagues siguin un negoci fabulós, la seva condemna «oficial» no anirà més enllà d'això que en diem guardar les formes.

Tot plegat, em fa pensar en les honorables companyies, les organitzacions mafioses formades per grups de famílies que mantenen una moralitat molt estricta dins el seu cercle, perquè una cosa són els negocis i una altra, ben diferent, els afectes entranyables. Hi ha caps mafiosos que mantenen cadenes de prostitució altament productives, però que eduquen les seves filles a base d'uns principis de beateria molt rígids. D'altres, poden dir que mai no s'han tacat les mans amb sang, perquè quan els cal la sang d'algú, lloguen i paguen mans especialitzades. Cadascú del seu ofici...

Bé, m'adono que m'he desviat del tema, però no sé ben bé fins a quin punt. La «operació sortida» ja s'ha saldat, i ara ens queda la «operació vacances» i la «operació retorn». Que hi hagi molta sort per a tothom, perquè tots en necessitem.